

Sygn. akt II CSK 800/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

w sprawie z powództwa K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w K.

przeciwko Przedsiębiorstwu Usługowemu H. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 września 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo

i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie, zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym, bowiem, razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest, przecież, jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 lipca 2018 r., do rozpoznania, powódka K. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji z siedzibą w K., wskazała na przesłankę uzasadniającą jej przyjęcie z art. 398⁹ § 1 pkt: 4) k.p.c. Wniosek ten nie odniósł skutku.

Powołanie się przez skarżącego na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zobowiązuje do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej już przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co, w efekcie, daje podstawy do przyjęcia skargi, jako oczywiście uzasadnionej (por. postanowienia SN: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/0; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09; z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, nie publ.). Tymczasem skarżąca w uzasadnieniu tej przesłanki zaprezentowała wywód prawny sprowadzający się w istocie do polemiki z ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi przed Sądem Apelacyjnym w [...], podczas gdy podstawą oceny wystąpienia przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt. 4) k.p.c., nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. postanowienie SN z dnia 28 czerwca 2012 r., II PK 46/12, nie publ.). W ocenie K. Sp. z o.o. w likwidacji w K. Sąd II instancji rażąco naruszył: 1) art. 232 w zw. z art. 381, 382 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. oraz art. 361 § 2 k.c. przyjmując, że w niniejszej sprawie nie istnieje jakikolwiek materiał procesowy, który biegły mógłby poddać weryfikacji w zakresie wykazania zasadności roszczenia dochodzonego przez powódkę, co do wysokości, w sytuacji gdy ta

złożyła do akt sprawy szereg dokumentów (umowę zawartą z pozwaną Przedsiębiorstwem Usługowym „H.” Sp. z o.o. w K., kalkulację kosztów jednostkowych oraz jadłospis), a także złożyła wniosek dowodowy o zobowiązanie pozwanej do przedstawienia dokumentów znajdujących się w jej posiadaniu, tj.: zestawienia obłożenia miejsc hotelowych w prowadzonym przez Spółkę „H.” Sp. z o.o. w K. ośrodku rehabilitacyjno - wczasowym oraz zestawienia dziennej ilości wydawanych posiłków, za okres ostatnich 5 lat licząc do dnia wniesienia powództwa; 2) art. 380 w zw. z art. 382 k.p.c., art. 217 § 1 i 3 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 187 § 2 pkt 3 k.p.c., jak również art. 381 k.p.c. w zw. z art. 227, art. 278, art. 382 k.p.c. poprzez pominięcie przez Sąd II instancji wniosku zgłoszonego w apelacji o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność uśrednionego dziennego obłożenia jadalni w ośrodku rehabilitacyjno – wczasowym pozwanej Spółki oraz wysokości kosztów dystrybucji posiłków, w sytuacji gdyby pozwana po przedstawieniu dokumentów znajdujących się w jej posiadaniu nadal kwestionowała sposób obliczenia przez powódkę powstałej w jej mieniu szkody oraz jej wysokość. Tymczasem, jak wskazano już wyżej, przesłanka z art. 398⁹ §1 pkt 4) k.p.c. wchodzi w rachubę wówczas, kiedy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają słusność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób oczywisty, przy czym zaprezentowany w skardze kasacyjnej wywód prawny, na okoliczność wykazania przesłanki oczywistej zasadności, nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi przed sądem II instancji. Tymczasem skarżąca, w podsumowaniu swojego wyводу na okoliczność wykazania przesłanki oczywistej zasadności zaprezentowanej Sądowi Najwyższemu skargi kasacyjnej, przyznała, kwestionując wprost ustalenia postępowania odwoławczego, że „Sąd drugiej instancji nie był w żaden sposób uprawniony, aby pominąć wniosek zgłoszony w apelacji o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność uśrednionego

dziennego obłożenia przedmiotowej jadalni oraz wysokości kosztów dystrybucji posiłków, jak również stwierdzić, że powódka nie wykazała wysokości dochodzonego roszczenia i nie istnieje jakikolwiek materiał procesowy, który biegły mógłby poddać weryfikacji, skoro Sąd drugiej instancji pominął wniosek dowodowy powódki zgłoszony w pozwie i apelacji o zobowiązanie pozwanej do przedstawienia ww. dokumentów znajdujących się w jej posiadaniu, w oparciu tylko o nazwę własną (tytuł) tych dokumentów, nie znając ich treści, co jest wprost niezgodne z przytoczonymi przepisami postępowania i czyni niniejszą skargę również i w tym zakresie oczywiście zasadną”.

Wobec powyższego stwierdzić należy, w konkluzjach, że nie zachodzą podstawy, aby przyjąć, iż w niniejszej sprawie przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4) k.p.c. została przez skarżącą w sposób właściwy wykazana, a Sąd Najwyższy nie dopatrywał się również okoliczności, które determinowałyby nieważność postępowania, którą to przesłankę Sąd ten bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj